

לא א מיי פ"ח מהל'
אשת הלכה ו
טושי"ע אה"ע סימן טו
לב ב מיי"ע ט"ע טושי"ע
ט"ע
לב ג מיי"ע ט"ע טושי"ע ט"ע
ט"ע
לב ד מיי"ע ט"ע טושי"ע ט"ע
ט"ע
לב ה מיי"ע ט"ע טושי"ע ט"ע
ט"ע
לב ו מיי"ע ט"ע טושי"ע ט"ע
ט"ע

תוספות ישנים

אשת אחי האם מן האם
מהו. וא"ת אמאי לא קא
פשיט ליה דש"י מדלא
משהו בדי שניות וי"ל דלא
משגשג לשנויה משום דמלא
כבר אשת אחי האם מן
האב: לאתווי מילי לאתווי
אשת אחי האם מן האב.
וא"ת אמאי לא קאמר
דאחא לאתווי בלתי כתיב
לא אשת אחי האם מן האב.
וי"ל דפסקיה ליה שגאמר
זה הכלל לאחר ששנייה
הבטיחה דשניות וי"ל לא
אחא לרבויה בלתי כתיב
כתיב מניין לה עם השניות
אלא דה"ל כתיב נאחש דברי
שלא פירש כגון אשת אחי
האם מן האב:

תוס' חד מקמאי

אביעאי להו אשת אחי
האם מן האם מהו אשת
אחי האב מן האם ואשת
אחי האם מן האב דאיכא
צד אב הוא דגזרו רבנן
אבל היכא דליכא צד
אב לא או דלמא לא
שגא ופשיט לאסוד רבי
אתא רב שילא אמר אמרי
במערכא כל שבנקבה
ערוה בזכר גזרו על אשתו
משום שניה הוא דהאי
לאו כללא הוא דהילוי
חמותו ערוה אשת חמוי
מותרת. בת חמותו ערוה
אשת בן חמוי מותרת
חורגתו ערוה אשת חורגו
מותרי. בת חורגו ערוה
אשת בן חורגו מותרת. על
כרחין דרב שילא לאתווי
אשת אחי האם מן האב.
אמימר אכשר באשת אחי
[אבין] אביו ובאחות אבי
אביו. ה"ר אלפס לא פסק
בשניות כ"י חייא. יש להן
הפסק או אין להן הפסק
ומסתברא לקולא דרבשל
סופרים הלך אחר המקל

לא אכרו בלתי בתו אלא משום בלתי בנו. ומינה דלמאי לא
אסרינן לה משום כל שבנקבה ערוה בזכר גזרו על אשתו משום
שנייה דלמקמן דטעם גמור הוא ולא סימנא צעלמא מדפריך עלה

מ"ש הני ומ"ש (ט) הני (ס) הא בחד קדושי מקרב לה כו' ועוד מדפשיט
מינה אשת אחי האם מן האם ולא
מוקי לה בצלתי בתו ואור"י דתנא
דברייתא לית ליה ההוא טעמא
אבל צדויות האחרונים גזרו ולהכי
כי פריך מאי שייך דהאי שייך לא
צעי למימר דשייך אשת אחי האם
מן האם דפשיטנא לאיסורי' ואם תאמר
מאי פריך וכללא הוא חמותו ערוה
כו' דלמא צהני נמי גזרו צתרי הכי
מהאי טעמא וי"ל דקיים ליה בהנהו
דשרו והא דפריך לקמן ולטעמין
שצברי היין אע"ג דצתרי הכי גזרו
דכפ"י יודע הוא דשניות דמר
צריה דרצנא צדויות אחרונים הוה:
רב אשי אמר כגון בלתי דבי רב
מרי בר איסק. כל חד נקט אומו
שהיה צימיו וי"ל דתרי מרי צר
איסק הוה אחד צימיו רב אשי כדמשמע
הכא וצפרק אלו מניאיות (ב"מ דף
כג.) אממר רב אשי ומר זוטרא
אינקלו לצוסתני' דבי מרי צר איסק
ואחד היה צימיו רב חסדא דלמר
בהמפקיד (שם דף נ"ט: ושם) מרי צר
איסק וי"ל דלמרני חנה צר איסק
אחא ליה אחוה מצי חוזאי אחא
לקמייה דרב חסדא ורב חסדא נפטר
צימיו רבא כדלמר צ"י צתרי דיומא
(ד' עה: ושם) וציזוס שמת רבא ונלך
רב אשי כדליתא צפרק עשרה יוחסין
(קדושין דף ע"ב:): **אשת אחי אבי**
האב ואחות אבי האב מהו. הוה מני
למיציעי אחות אס האם והיא בכלל
אחות אבי האב דלמטה ידיה ערוה
וא"ת ספריס דגריסין לה צהדיא:
מאי שייך דהאי שייך. אף על גב
דמתמי נינהו מלא חשיב להו
דקאמר בצמון הנהו תרמי דלמיין
להדדי (ט) חדא חשיב להו ופירש
צקונטרס דהנך תרמי היינו אשת
אחי אבי האב ואחות אבי האב ולא
כמו שפירש רבינו יצחק בן רבינו
מאיר דקאי אאשת אחי האם מן
האם ואשת אחי האם מן האב
אמימר אכשר כו'. פסק רבינו
חננאל דהלכה כלמימר
וכן צשאלמות דרב אחאי"ט וכן משמע
דסבר רב אשי דקאמר השתא נמי
דכתיבי לאיסורא לאו מר צריה דרצנא
חמיס עליייהו ולר"י נראה דאין הלכה
כלמימר דסוגיא דגמרא צהחולץ
(לקמן דף מ: ושם) וכלא כוותיה
(ט) וקאמר נמי למימר מוקי לה
משום חולץ וקצבי גזרו שניות
צחלוה ואין התלמוד רוצה לפשוט
צעיל שלו מדברי אממר (ט):
שניות

דאורייתא היא. והכי חשיב לה רב צהדי שניות: **אלא אימא כלם**
צסו. וטעמא פרישנא לעיל (י) לפי שאין צדדה גד כלות דאורייתא:
לא אכרו נלה. סתם משמע (י): **אמרו לי נלדאי**. החוים צכוכבים:
מלפנא הוים. חכס מהיה: **ואמינא**. אי האי מלפנא דלמרו לי גצרא

רבא צתלמוד משמע אצברא להא
דרי' אמאי דלא אכרו כלם מדעמי ולא
אשאלנא צצית המדרש: ואי האי
מלפנא מקרי דרדקי הוא ולאו תלמוד
אשילא מרבנן כלומר אהיה נריך
לשאלו דלא צצינה מדעמי: **לא אכרו**
כלם צסו. דהא ליתא צצנת גד כלה
דאורייתא אלא משום כלת בנו דיש
צצן גד כלה דאורייתא כגון אשת בנו:
כגון נלפס דבר ליפאי. שהיתה לו
כלת הבן וכלת הצנת ואתו לאחלופי
וכן כולוהו: דאיכא דא אב. ואיכא
למיגור משום אשת אחי האב מן
האב דאורייתא: או דלמא לא שגא.

אשת אחי האם מן האם מאשת אחי
האם מן האב: היא גופא. אשת
אחי האם מן האב: אטו כולוהו כו'.

הא כולוהו לאו דוקא: אס אמו שניה
צסמוכה לערוה: וגזרו רבנן על
אס אציו. וטעמא נקבה היתה
אס אמו: וטעמא מאי וכו'. אשת
אבי אציו שנייה צסמוכה לאשת אב:
וגזרו רבנן על אשת אבי אמו. אע"ג
דלא שייך גד אישות אב דאורייתא
לא למעלה ולא למטה משום אשת
אבי אציו: ה"ג כולוהו דבי דודי
קרו להו וי"ג רבמי: כל שבנקבה
ערוה. שאל היתה נקבה היתה
ערוה לזה גזרו צוכר על אשתו וכולוהו
מפרש ואזיל להו: ה"ג **ואמר רבא**
וכללא הוא. צתמיה: צס חמוסו
ערוה. שהיא אחות אשתו: לאו
לאיטוי אשת אחי האם מן האם
דצנקבה ערוה. דלחות האם מן האם
ערוה דכתיבי"ט. ערות אחות אמך
ודרשין צהבא על יצמתו"ט צין מן
האב צין מן האם הילכך צוכר גזרו
על אשתו: מאי שגא האי ומאי שגא
הנך. דלעיל אשת חמוי ואשת בן
חמוי וצן חמותו ואשת חורגו וצן
חורגו ואע"ג דצנקבה ערוה צוכר
מותרת בת חמותו ערוה אשת בן חמותו
מותרת בת חמוי ערוה אשת בן חמוי מותרת
חורגתו ערוה אשת חורגו מותרת בת חורגתו
ערוה אשת בן חורגו מותרת והא דרב
יהודה בר שילא לאיתויי מאי לאו לאיתויי
אשת אחי האם מן האם דכל שבנקבה ערוה
בזכר גזרו אשתו משום שניה מאי שנא
הני ומאי שנא הא הא בחד קידושין מקרב
לה הני עד דאיכא תרי קידושין לא מקרב
להו שלח ליה רב משרשיא מתוסבייא לרב
פפי ילמדנו רבינו אשת אחי אבי האב ואחות
אבי האב מהו מדלמטה ערוה למעלה נמי
גזרו ביה או דלמא הא איתפליג דרתא
ת"ש מה הן שניות ולא קחשיב להו בהדיהו
(ט) תנא ושייר מאי שייך דהאי שייך

שניות דבי רבי חייא"ט אממר באשת אחי אבי אביו ובאחות
אבי אביו א"ל רב הלל לרב אשי לדידי חזיא לי שניות מר בריה
דרבנא וכתובין שיתסרי לאיסורא מאי לאו תמני דמתניתא ושית
דבי רבי חייא והנך תרתי הא שיתסרי ולטעמין שיתסרי הויין דהא
איכא אשת אחי האם מן האם דפשיטנא לאיסורא הא לא קשיא
הנך

א) כתיבות ד: ב) צילה ג.
ג) שנת י"ח: ד) כח. עירובין ד:
טו. יומא י"ח. מד: סוכה ו:
ע"ז כח. חולין פ"ה: וקד.
נהה סו. לקמן ט"ז. א) וי"ל
על אשתו. ד) וסוכה נה.
ט"ז. ה) לקמן מ:
ו) ע"א ד"ה וכלמו.
ז) שמש"ר ט"ז. ח) ויקרא
י"ח. ט) לקמן נד:
י) ע"א ט"ז. י"ג וי"ל ומשני הא
צמד כו. י"ד) ויש ליתא
לפניו א"ר אבל צתצבות
כו: איתא. ט"ז) ופי' אחרי כו'
י"ז. י) דלא כותיה דקאמר
מאי לאו משום חולץ דהיא
לי אשת אבי אציו לא משום
מימנא דהיא לי אשת אחי
אבי אציו וקאמר נמי והא
למימר מכשי כו' למימר
מוקי להו כו' צביש שלו
מתוך דברי אממר משום
דלא צביעה ליה כותיה כו'
מהש"ל.

תורה אור השלם

1. ערות פקתך לא
תגלה אשת פקך הוא לא
תגלה ערוה:

הגהות הב"ח

א) ויש"י ד"ה הא אשת
וכי שקדש זה את אשתו
נתקרב חמוי וכי צקדושין
שלו נתקרב בן חמוי אצלו
וקדושין: ב) חוב"ד ד"ה
לא אכרו וכי מ"ש הני
ומאי שגא הוא הא צתמ:
ג) ד"ה מאי וכי להדמי
כחדא חשיב: ד) ד"ה
למימר וכי דקאמר
למימר מוקי כ"ל ומינת
נמי נמחק: ה) ב"ד שלו
משמתי למשמתי. שלא
סבירא ליה כוותיה
הס"ד:

מוסף רש"י

גזירה לגזירה. הא
דלמריין צבולי שש"ס אין
גחין גזירה לגזירה מהאי
קרא נפקא (ויקרא י"ח
ז) ושמתרס את משמתי,
עשו משמתי לומר גזירה
למשמתי, לומר, ולא
משמתי למשמתי. שלא
יעשו גזירה לגזירה (ביצה
ב).